

zwijnen om eten; en uit den peerdenstal beukte het gestamp om haver.

Vandaag zou Stanse ook 'n koe melken.

Zoo had de meid ras afgewerkt; en dit scheen Gusten niet aardig, want 't was 'n kansje om 'n oogenblik getwee alléén te zijn.

Gusten droeg de lanteerne en Stanse den emmer en zóo gingen ze, arm in arm, leutig stalwaarts. De beesten gaapten met hunne groote oogen verwonderd om, al rammelen met de kettingen en met hunne steerten, als slingerwerken, heen en weer slaande, en krake-knauwend op de beetblaren. Welgezind zat Stanse op 'n banksken onder de koe en trok op maat, witte stralen rinkelend in den emmer.

En Gusten, al lichten, ziende dat z'n lieve zoo onmeedoogend om den hals geslagen werd, hield den steert vast.

Al den anderen kant hadden de kalveren het afgekeken; 'n heel reek, roode, witte en vale koppen, 't mandje als 'n masker voor de snuitjes. En zie... ze begonnen allen te springen en te dansen en in hunne taal de liefde hunner jonge meesteres en dezes geliefde, te bezingen.

Dezen keer mocht Gusten 'n hand meehelpen; Stanse hield den emmer schuins en hij mocht zijnen vinger in 't jongste kalf zijnen mond steken; en 't beestje zoog en slurpte alles zoo wel uit, dat Gusten, preutsch, er om moest lachen.